

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is. (Hos. 4 : 6.)

Het volk dan, dat geen verstand heeft zal omgekeerd worden. (Hos. 4 : 14.)

No. 23.

1. December 1905.

10de Jaargang.

STRALEN VAN LEVEND LICHT.

DOOR CHARLES W. PENROSE.

No. 7.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE.

De Profetie van Johannes aangaande de Herstelling.

„En ik zag eenen anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie en geslacht, en taal en volk, zeggende met eene groote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, die den hemel en de aarde, en de zee, en de fonteynen der wateren gemaakt heeft. En er is een andere engel gevolgd, zeggende: Zij is gevallen, zij is gevallen, Babylon, die groote stad, omdat zij uit den wijn des toorns harer hoererij alle volken heeft gedrenkt.” (Openb. 14 : 6-8). Met deze gelspireerde woorden voorspeldé Johannes, de geliefde Apostel, de herstelling van het Evangelie, tot de aarde, en de daarop volgende vernietiging van de macht die de aarde vervuld had met de duisternis van geestelijke dronkenheid en verdorvenheid. Dat deze gebeurtenissen niet openbaringen over het verleden waren, maar profetiën over de toekomst aan den Apostel Johannes getoond, wordt stellig gemaakt door hetgeen hij zegt in hoofdstuk 4, vers 1: „Na dezen zag ik, en zie eene deur was geopend in den hemel; en de eerste stem, die ik gehoord had, als van eene bazuin, met mij sprekende, zeide: Kom hier op, en ik zal u toonen hetgeen na dezen geschieden moet.” De engelen waarvan het hierboven aangehaalde 14de hoofdstuk spreekt, zouden dingen doen, die „na dezen” geschieden moesten.” Men lette wel, dat wanneer de engel naar de aarde zoude vliegen om het eeuwige Evangelie te brengen, dit op een tijdstip zou zijn, wanneer alle natie en geslacht, taal en volk

zonder dat Evangelie in zijne volheid zou zijn. Dat zulks voor een langen tijd de toestand der wereld is geweest, is den lezer reeds verklaard geworden.

Door den Zaligmaker voorspeld.

Toen Christus gebeurtenissen voorspelde, die aan Zijne komst en „de voleinding der wereld” zouden voorafgaan, verklaarde Hij: „En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.” (Matt. 24 : 14). Hierdoor vernemen wij dat het Evangelie, zooals door Christus gepredikt en door Hem aan de Apostelen overgeleverd, in de geheele wereld moet gepredikt worden als een getuigenis van Zijne tweede komst en van de naderende voleinding. (Zie vers 3).

Jesaja's Profetie.

De hier genoemde voorspellingen komen overeen met de profetie van Jesaja: „Want de Heere heeft gezegd: Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijnen mond, en zij Mij met hunne lippen eeren, doch hun hart verre van Mij doen, en hunne vreeze, waarmede zij Mij vreezen, menschengeboden zijn, die hun geleerd zijn; daarom, ziet, Ik zal voort wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk: want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen.” (Jes. 29 : 13, 14). Al de profeten, wier geschriften verzameld zijn in het heilige boek, genaamd de Bijbel, hebben verkondigd de heerlijkheid der laatste dagen en de eindelijke zegepraal van de waarheid over de leugen en van de macht Gods over het bedrog van den booze.

Door wien zou het Evangelie hersteld worden?

Zoo werd door heilige mannen Gods voorspeld, niet alleen de herstelling van het Evangelie na den grooten afval die zou plaats hebben, maar ook de wijze van deszelfs openbaring werd verklaard. Het zou geschieden door de komst van een engel uit den hemel. Aan wien kon men verwachten, dat die engel zou verschijnen? Aan de geleerde geestelijken en aanhangers der twistende sekten van het moderne Christendom? Verklaren zij niet allen, dat openbaring heeft opgehouden toen Johannes zijn visioen in het Boek der openbaring beschreven, had ontvangen? Leeren zij niet, dat hoewel de mensch eenmaal de bediening van engelen heeft gehad, de dag hunner komst reeds lang voorbijgegaan is? Hebben zij eenig geloof om God te bidden om een goddelijke openbaring? En zal de Almachtige iets openbaren, uitgenomen aan hen die Hem aanroepen in geloof? Gods wegen zijn niet des menschen wegen? Daarom is het, zooals Paulus zich uitdrukte, „dat gij niet vele wijzen zijt naar het vleesch, niet vele machtigen, niet vele edelen; maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij

de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen; en het onedele der wereld, en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is, te niet zou maken; opdat geen vleesch zou roemen voor Hem." (1 Cor. 1 : 26—29). Zooals hierboven aangevoerd, besloot de Heere, dat bij het voortbrengen van Zijn werk der laatste dagen — „wonderlijk en wonderbaarlijk,” — de wijsheid der wijzen zou vergaan en het verstand der verstandigen zich zou verbergen.

Ver slag van de Herstelling.

Het was in het jaar 1823, dat de engel, van wien Johannes de Openbaarder sprak, met het eeuwige Evangelie kwam tot een jong man van nauwelijks achttien jaren, van nederige, doch eerbare ouders, en zonder de geleerdheid der scholen. Zijn naam was ook heel gewoon, en zijn beroep dat van den landbouwer. Joseph Smith, dien de Heere verwekt heeft om Zijn woord te ontvangen, Zijne Kerk op te richten, en den weg te bereiden voor de tweede komst van den Zaligmaker, werd door het lezen der Schrift er toe geleid om God te vragen, met het doel om uit te vinden, welke van de twistende godsdiensten de rechte was. Tot het eerste hoofdstuk, vers 5, van den Zendbrief van Jakobus komende, had hij gelezen: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden. Maar dat hij ze begeere in geloof, niet twijfelende.” Op dit woord vertrouwend, ging hij in het woud om te bidden, en riep in de eenvoudigheid zijns harten God aan om de wijsheid die hij gevoelde zoo zeer noodig te hebben. Hij was toen slechts veertien jaren oud, maar zijn geloof was sterk, en hij twijfelde niet. Zijne gebeden werden verhoord, en bij klaar daglicht openbaarden zich de Vader en de Zoon in hemelsch visioen aan zijne verbaasde blikken. De Vader, op den Zoon wijzende, zeide: „Deze is mijn geliefde Zoon, hoor Hem.” Onze Heiland sprak tot den jongeling, en gaf hem te kennen, — in antwoord op zijne vraag, welke van al de godsdienstige sekten de rechte was, — dat zij allen van den weg waren afgeweken, en hij werd geboden om geen harer te volgen, maar hem werd beloofd dat het ware Evangelie van Christus te rechter-tijd aan hem zou geopenbaard worden.

De Verschijning van een Engel.

Toen de engel, drie jaren later, aan hem verscheen, geschiedde het in zijne kamer, juist nadat hij zich voor den nacht ter ruste had begeven. In glorie verschijnende, duidde de engel aan Joseph de plaats aan, waar in de helling van een heuvel een oud verslag verborgen lag, dat de geschiedenis der vorige bewoners van het Amerikaansche vasteland bevatte, inbegrepen een beschrijving van een bezoek door Jezus Christus aan hen gebracht na Zijne opstanding uit de dooden, toen

Hij hun hetzelfde Evangelie verklaarde dat Hij in Palestina had gepredikt, en ook Zijne Kerk oprichtte volgens hetzelfde plan als de Kerk die Hij op het Oostelijk halfrond had georganiseerd. Hij werd onderdrukt, dat dit verslag later in zijne handen zou gegeven worden, om het te vertalen door de macht en gave Gods die hem zou worden geschonken door een middel daartoe door den Heere bereid. Deze openbaring werd driemaal herhaald, zoodat Joseph ten volle van hare werkelijkheid mocht verzekerd zijn. Onder de inspiratie van den Almachtige was de jonge man bekwaam om in het bezit te komen van dit kostbare verslag, dat met kleine, vreemde schriftteekens op metalen platen gegraveerd was. Het Evangelie wordt er in duidelijke, eenvoudige woorden uitgelegd, en een ieder die met een biddend en onbevooroordeeld hart dit boek, dat genoemd wordt het Boek van Mormon, leest, zal een indruk van zijnen goddelijken oorsprong ontvangen.

Het Priesterschap overgedragen.

Nadat hij aldus door den Heere begunstigd was geworden, ontving Joseph Smith een bezoek van Johannes den Dooper, die in vroegere dagen gemachtigd was om den doop door onderdompeling tot vergeving der zonden, te prediken en te bedienen. Hij kwam als een dienende engel en verordeneerde Joseph Smith en zijn metgezel, Olivier Cowdery, tot dat Priesterschap en die volmacht. Aldus gemachtigd, doopten deze jonge mannen elkander, en werden op een lateren datum bediend door de Apostelen Petrus, Jakobus en Johannes, die hen tot het Apostelschap verordeneerden, met volmacht om op gedoopte geloovigen de handen te leggen en de gave des Heiligen Geestes over te dragen, alsook om de Kerk van Christus op te bouwen en te organiseeren volgens het oorspronkelijke voorbeeld.

De Kerk georganiseerd.

Op den 6en April 1830 werd de Kerk van Jezus Christus in den Staat New York georganiseerd met zes leden, Heiligen der Laatste Dagen, die gedoopt waren tot vergeving der zonden en bevestigd door het opleggen der handen. De Heilige Geest werd onder hen geopenbaard, en naarmate de Kerk toenam in ledental, werden de gaven des Geestes uitgestort, en de organisatie werd eindelijk volledig gemaakt met Apostelen, Profeten, Zeventigers, Ouderlingen, Priesters, Leeraars en Diakenen, ook Bisschoppen (Opzieners) en andere ambtenaren, die in de eerste Christelijke Kerk waren; in werkelijkheid, al de graden van het Melchizedeksche en het Aäronische Priesterschap, met hunne sleutelen, macht en gaven en al de verordeningen, bediening en goddelijke openbaringen, die in de ware Kerk van Christus noodig zijn. Aldus goddelijk gemachtigd, werden mannen in de wereld gezonden om het Evangelie te prediken, zooals de Apostelen van ouds, zonder salaris of betaling van eenige soort, en vertrouwend op God en vrienden die Hij mocht verwekken

om hunne tijdelijke benooidgheden hun toe te dienen. Waar zij ook heen gingen, en de menschen hun getuigenis aannamen en tot vergeving hunner zonden gedoopt werden, werd de Heilige Geest op hen uitgestort door de oplegging der handen, en zij verkregen in ieder geval de getuigenis van God, dat zij door Hem aangenomen waren, en dat Hij in waarheid wederom Zijne Kerk op aarde had gevestigd. Er zijn nu vele duizenden levende getuigen van de waarachtigheid dezer dingen. Zij zijn herkomstig uit verschillende landen, spreken verschillende talen, zijn opgevoed in verschillende godsdiensten; zij zijn nu tot de eenigheid des geloofs gebracht; zij zijn tot de kennis der waarheid gekomen. Twijfel is gevloten, en duisternis is verjaagd; het licht des hemels schijnt in hunne zielen. Zij bevinden zich op het rechte, nauwe pad. Zij zijn leden van het lichaam van Christus, en Zijn Geest, die alle dingen onderzoekt, ook de diepten Gods, is de bijblijvende getuige uit de hoogte, en toont verleden, tegenwoordige en toekomstige dingen.

De Bedeeling van de Volheid der Tijden.

Dit is het werk der laatste dagen, waarvan de heilige profeten hebben gesproken. Het is de bedeeling van de volheid der tijden, waarin God zal „wederom alles tot één vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is, en dat op de aarde is.” (Ef. 1 : 10). Het is de beste en grootste der bedelingen. In deze zal tot stand komen de „wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijne heilige profeten van alle eeuw.” (Hand. 3 : 21). Zij moet den weg bereiden voor de tweede komst van onzen Heere Jezus Christus, die zal komen „in eene wolk, met groote kracht en heerlijkheid,” „met vlammend vuur wraakdoende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn,” „wanneer Hij zal gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijne heiligen.” (II Thess. 1 : 7—10). Nadat alle menschen gewaarschuwd zijn en het Evangelie tot een getuigenis aan alle volken gepredikt is, en de uitverkorenen zijn tezamen vergaderd uit de vier winden, namelijk het oosten, het westen, het noorden en het zuiden, zullen, in deze bedeeling, de groote plagen en gerichtten uitgestort worden, zal de voleinding der wereld, dat is het einde van de heerschappij van den Satan en van de goddeloozen, komen, zullen de koninkrijken dezer wereld worden het koninkrijk van onzen God en Zijnen Christus, en zal Hij voor immer over hen regeeren.

Alle Menschen worden tot Bekeering geroepen.

„God dan, de tijden der onwetendheid overgezien hebbende, verkondigt nu allen menschen alom, dat zij zich bekeeren.” Daarom gij inwoners der aarde, luistert naar de stem des Heeren, die tot alle menschen is gericht, — tot Christen en heiden, leeraars en hoorders, Roomschen, Protestanten, godloochenaars, twijfelaars, wereldlingen, rijk

en arm, koningen, presidenten, heerschers en onderdanen; en mannen en vrouwen van alle rassen, godsdiensten en standen, — zeggende: bekeert u van uwe zonden, van uwe dwalende geloofsstelsels, van uwe doode vormen, en van al uw ongeloof en ongerechtigheden, en komt tot Mij, en wordt gedoopt door Mijne dienstknechten, die Ik met mijne volmacht heb bekleed, en ontvangt de oplegging der handen, en gij zult de vergeving uwer zonden en de gave des Heiligen Geestes ontvangen, en gij zult weten dat Ik God ben, en dat Ik Mijne hand gesteld heb om Mijn wonderbaar werk op aarde te volbrengen, en indien gij in Mij blijft, zult gij de aarde beërven, wanneer zij gereinigd en verheerlijkt is, en zult met het eeuwige leven bekroond worden.

AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Gehouden op Zondag 26 November 1905, te Amsterdam, in de Zaal De Wittenstraat No. 109—111. Twee vergaderingen werden gehouden onder leiding van President Abraham Dalebout, en werden bijgewoond door: President Jacob H. Trayner, van de Nederlandsch-Belgische Zending; Pres. D. E. Wilcox en zendelingen A. Nibley, J. Roghaar, L. Y. Thatcher, C. A. Hammond, L. G. Hardy Jr., A. W. Chamberlain, J. A. Ririe, J. E. Openshaw Jr. en A. H. Cannon, van de Rotterdamsche Conferentie; Pres. C. H. Dudley, en zendelingen H. Noorda en S. D. Markham, van de Arnhemsche Conferentie; Pres. H. J. Webb en zending R. Schouten, van de Groninger Conferentie, en al de zendelingen van de Amsterdamsche Conferentie.

De morgen-vergadering begon om 10 uur, en werd met gebed geopend door Ouderling Ririe. President Dalebout hield een korte welkomstrede en stelde de Algemeene Autoriteiten der Kerk voor, alsmede Pres. Heber J. Grant, van de Europeesche Zending, Pres. Jacob H. Trayner, van de Ned.-Belg. Zending, en den President der Amsterdamsche Conferentie, en de Zendelingen met hem werkzaam in die afdeling. Allen werden eenstemming in hunne roeping ondersteund.

De volgende sprekers in deze vergadering waren: Ouderling Dudley, die den afval van het ware Evangelie besprak; Ouderling Schouten, met onderwerp, de eenige weg tot zaligheid; Ouderling Hammond, over de echtheid van het Boek van Mormon; Ouderling Noorda, die getuigenis aflegde van het Evangelie van Christus; en Ouderling Thatcher, die bewijzen voor de goddelijke zending van den profeet Joseph Smith aanvoerde. De dankzegging werd gesproken door Ouderling J. P. Lillywhite.

De avond-vergadering had plaats om 6.30 uur, en werd met gebed geopend door Broeder A. Rond. Het heilig Avondmaal werd bediend door Ouderlingen W. L. Brimhall, John Tingen, J. Roghaar, en J. E. Openshaw Jr. Ouderling Webb, de eerste aan het woord, besprak het

doel en de noodzakelijkheid van het bouwen van tempels, en de goddelijke volmacht om op aarde te binden, zoodat de verbinding in den hemel zou geldig zijn. Ouderling Wilcox spoorde allen aan om een goed en rein leven te leiden, opdat men in de tegenwoordigheid Gods kunne worden aangenomen. Daarna zongen Ouderlingen Chamberlain en Lillywhite een duet. Ouderling B. Postma besprak hierna de noodzakelijkheid van een profeet, en Ouderling Nibley behandelde het onderwerp van de wedergeboorte uit water en Geest. President Trayner die nu aan het woord kwam, gaf een overzicht van de boodschap, die de Heiligen der Laatste Dagen aan de wereld te brengen hebben. Hiermede werd de Conferentie besloten, en de dankzegging werd uitgesproken door Ouderling A. H. Cannon.

Op Zaterdag 25 November, werd volgens gebruik, eene priestervergadering voor de zendelingen gehouden. Deze en het succes der Conferentie geven groote rede tot blijdschap. Er was een zeer goede opkomst, en de geest was uitmuntend.

BAKKE POSTMA, *Secr.*

ST. NICOLAAS - KERSTFEEST.

Bij het naderen dezer feestdagen komt op de meeste menschen een aangename, bijzondere zorg te rusten. Het doel dat wij hebben om er hier over te spreken, is hetzelfde dat ons dit tijdschrift doet in het licht brengen, namelijk waarheid te verbreiden, en onze medemenschen te helpen gelukkig maken. Het is gebruikelijk geworden, om de genoemde feesten waar te nemen tot het versterken van vriendschapsbanden, familieleden nauwer aan elkander te hechten, en te trachten de gewenschte genegenheid van sommigen te verwerven die zich onzijdig hebben gehouden. De kracht van het beginsel dat veel liefde kan verkregen worden door eerst liefde te schenken, wordt door vele menschen vrij wel begrepen, en men ziet met blijdschap den dag dezer feesten te gemoet om wederom een blijk der vriendschap te geven. Men zet zich tot een welgemeende studie neer, om geschikte presenten te bepalen, die als blijken van vriendschap zullen dienen. Niet weinigen staan wellicht stil bij uitgezochte lekkernijen, die ook gewaardeerd zullen worden; doch het genoeg is van korten duur. Wilt gij echter bij den vriend in voortdurende herinnering blijven, zoo is een blijvende „gedachtenis” aanbevolen, en er is geen souvenir dat hem uw naam beter en bestendiger voor oogen houdt, dan een boek van degelijken inhoud. Indien goed gekozen, kan het boek een weldadigen invloed in het leven van den vriend uitoefenen.

Het is in orde, om op dezen tijd van het jaar eene lijst, met prijs, onzer boeken te geven:

De Bijbel, — groote of kleine druk, — en in alle prijzen.	
Het Boek van Mormon, in sterken linnen band	f 1.25
Een Sleutel tot Godgeleerdheid, in sterken linnen band	„ 0.40
Heilige Lofzangen, op 4 stemmen, in sterken linnen band,	„ 1.35
„ „ „ „ „ „ extra lederen band,	
„ verguld op snee	„ 2.25
Heilige Lofzangen, — zonder aangeving van de muziek —	
in sterken linnen band	„ 0.30
Een stem tot Waarschuwing en Leering, (ingenaaid)	„ 0.30
Een Korte Geschiedenis der Kerk, etc., in sterken, mooi groen	
linnen band,	„ 0.90
Catechismus, voornaamste leerstellingen der Kerk, in sterken	
linnen band	„ 0.35
De Ster, Jaargang 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903	
en 1904, in linnen band elk	„ 2.50
Joseph Smith en het Nieuwe Jeruzalem, (ingenaaid).	„ 0.20
Een Profeet der Laatste Dagen,	„ 0.15

Daar sommigen wellicht een Engelsch boek voor zulk doel zullen verlangen, willen wij ook melden, dat er een uitgestrekte lijst van Engelsche boeken, direkt of indirekt in verband met het Evangelie, bestaat, die in de Hollandsche taal niet zijn overgezet, doch door dit kantoor verkrijgbaar zijn.

Een hoogst nuttig present aan een vriend of familielid buiten de Kerk, zou ook zijn, hem *De Ster* een jaar lang vrij te zenden. In ieder geval van abonnement dat wij aldus ontvangen voor een ander persoon, willen wij dezen laatsten gaarne, bij het zenden van het eerste nummer, per briefkaart melden, wie hem *De Ster*, als een compliment, doet toezenden.

A.ANGEKOMEN.

Ouderling James Drummond Hoggan, van Lewisville, Idaho;
Ouderling John Eugene Mason, van Lehi, Utah; en
Ouderling Dorr Marsh, van Salt Lake City.

Eerstgenoemde is de Groninger Conferentie tot arbeidsveld aangewezen; aan de andere twee zendelingen de Rotterdamsche Conferentie.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Aan speciaal verzoek gevolg gevend, brengen wij hieronder een artikel dat een aantal jaren geleden in De Ster is verschenen. Zorgvuldige overweging doet ons gevoelen, dat het een der duidelijkst beredeneerde geschriften is over het door velen zoo zeer mis-begrepen leerpunt, dat het onderwerp is. Het zal velen een beter inzicht geven; en het kan niet nalaten, bij ieder vriend die in de moderne „uitverkiezing” gelooft, een indruk teweeg te brengen. Wij aarzelen daarom niet, het onzen lezers wederom aan te bieden.

VERKIEZING, VOORKENNIS EN VOORBESTEMMING.

De onderwerpen *Verkiezing, Vóorkennis en Vóorbesteding* schijnen vele denkende geesten in verlegenheid te brengen. Er zijn plaatsen in de Heilige Schrift, die schijnen deze buitengewone leerstelling te ondersteunen, dat de almachtige God, vóór de grondlegging der wereld, eenige weinigen uit de menigte van Zijne kinderen uitverkoren heeft, om hen alleen zalig te maken. En er wordt beweerd, dat deze door het bloed van Jezus Christus verlost moeten worden, onverschillig wat zij mogen doen of ongedaan laten, terwijl de overigen — de groote meerderheid, het „uitschot van de menschheid” genoemd, niettegenstaande hunne goede werken, voor eeuwig verloren zullen zijn — tot het onuitblussche-lijk en eeuwigdurend vuur veroordeeld.

Onder de vele dwaalleeren, waartoe de christelijke wereld vervallen is, is er geene ketterij die op duidelijker manier dan deze het gevaar toont van op de „doode letter” te vertrouwen voor de kennis van goddelijke dingen. De geest is het die licht zoowel als leven geeft; en de vraag van den Schrift-lezenden Oosterling: „Hoe zou ik toch kunnen, zoo mij niet iemand onderricht?” in antwoord op Filippus' vraag: „Verstaat gij ook, hetgeen gij leest?” toont duidelijk aan, dat geïnspireerde mannen noodig zijn, om de schriften van verstorven profeten aan de onervarenen te verklaren.

Indien het aangetoond konde worden, dat zulk eene leer in de Schriften geleerd wordt, zoude dit eenvoudig bewijzen dat de schrijvers van den Bijbel elkander en zichzelf tegenspreken. Want de geheele leer van dat heilige boek getuigt van de macht des menschen om goed of kwaad te doen zoals hij verkiest, en van zijne verantwoordelijkheid, tegenover een rechtvaardig God, voor de uitoefening van die macht. Daarop berust de leer van belooningen en straffen. Zonder dezelve kan er noch zonde noch gerechtigheid zijn. Vrijheid van handelen is noodzakelijk voor ongehoorzaamheid, hetwelk zonde is, of voor gehoorzaamheid, hetwelk gerechtigheid is. Indien de creatuur niet vrij was om

gehoorzaam of ongehoorzaam te zijn, dan zou iedere hem door den Schepper gegeven wet slechts spotternij en onzin zijn. De noodzakelijkheid van een Verlosser is wegens het bestaan van zonde. Zonde is de overtreding van goddelijke wetten. De verkondiging van de geboden Gods en de ongehoorzaamheid des menschen aan dezelve, wijzen op de uitoefening van den vrijen wil der kreatuur.

De geschiedenis van den val zooals in het tweede en derde hoofdstuk van het Boek van Genesis verhaald, toont duidelijk het beginsel van de vrijheid van den mensch om recht of onrecht te doen, en de rechtvaardigheid van de straf als het gevolg van ongehoorzaamheid aan de goddelijke wet. Adam had volkomen vrijheid om van den boom des levens of van den boom des doods te nemen. Het gebod was: „Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.” God heeft Adam niet verhinderd om er van te eten, en Satan heeft hem ook niet gedwongen om er van te nemen. Het was des menschen eigen daad, door zijn eigen vrijen wil, die de toepassing van de straf rechtvaardigde. En dit was een voorbeeld van Gods handelingen met het heele menschelijk geslacht. „Zie”, zegt de Goddelijke Wetgever, „Ik heb heden voor u geplaatst het leven en het goede, den dood en het kwade.” En er is een dag vastgesteld, wanneer alle menschen zullen geoordeeld worden voor de daden in het vleesch gedaan, of zij goed of kwaad zijn, en ieder mensch zal „naar zijne werken” ontvangen. Het zoenoffer van Christus verlost het menschdom van de blijvende, geërfde gevolgen van Adam's overtreding, en opende den weg tot volkomen verlossing zoowel van persoonlijke-, als van erfzonde. Alle menschen hebben de vrijheid om de voorwaarde, waarop die verlossing kan verkregen worden, aan te nemen of te verwerpen. Maar wordt ons gezegd, de Almachtige wist van te voren, dat Adam zou zondigen, en de vraag ontstaat, hoe kon de man de vrijheid hebben, zich van de verboden daad te onthouden, indien God van te voren wist, dat hij het zou doen en daarom een plan tot zaligheid bereidde? De uitlegging is eenvoudig. De vóorkennis Gods verhindert den mensch niet in het minst, zijnen vrijen wil uit te oefenen. De kreatuur bezit volkomen vrijheid om te kiezen, het goede te doen of het kwade, of de Schepper van te voren wist of niet wist, wat de keuze zoude zijn. Ouders gebieden hunnen kinderen dikwijls, zekere dingen die onrecht zijn, niet te doen, ofschoon zij de besliste vóorkennis hebben, dat de moedwillige kleinen toch ongehoorzaam zullen zijn. Maar deze vóorkennis noodzaakt of verhindert de booze daden niet, en het is daarom toch evenzoo noodig, het kwade te verbieden. Wij mogen overtuigd zijn, dat zekere personen, met wie wij bekend zijn, een gegeven weg zullen bewandelen, maar die overtuiging heeft geen invloed op hunne vrijheid van handelen. En onze Vader in den hemel moge van den beginne af het einde weten, en moge Zijne plannen maken met

betrekking tot de handelingen — voorzien alvorens gedaan — van menschen en volkeren, en zodoende moge de uitslag van hunne handelingen onder Zijn bestuur staan, en alles gebruikt worden om Zijne plannen en bedoelingen te dienen, terwijl de personen zelf de vrijheid hebben om, volgens hunne eigene begeerten, goed of kwaad te doen.

Verzoeking is geen dwang. Goddelijke aansporing is geen geweld. De Geest Gods verlicht, geeft raad, helpt en leidt in alle waarheid; en de geest van den booze drijft tot kwaad aan, bedriegt den zondaar, en leidt in duisternis en den dood. Doch het is geen van beiden toegelaten de uitoefening van den vrijen wil des menschen weg te nemen, want dat zou hem een onverantwoordelijk wezen maken, in staat om beëlooning noch straf, verhooging noch veroordeeling te ontvangen.

Vóorbesteding en vóorkennis zijn verschillend van elkander. God moge van te voren weten wat iemand zal doen, zonder vooruit te bepalen dat hij het moet doen. Het kan noch door de reden noch door de Schrift aangetoond worden, dat de Almachtige de zaken van te voren zóó beschikt heeft, dat de menschen gedwongen of verhinderd zouden zijn, iets te doen dat op hunne zaligheid of veroordeeling invloed zou hebben. Op verschillende tijden zijn mannen verwekt om zekere dingen te verrichten, die op die tijden noodig waren om de doeleinden van den Almachtige te volbrengen, en zij werden voor die zendingen gekozen door de Goddelijke vóorkennis. Zij waren vóorverordineerd voor de plaats en den tijd, waarin zij leefden en werkzaam waren. Velen zijn tot hun werk vóorverordineerd geweest. Aan Jeremia werd door den Heere bekend gemaakt, dat hij vóor zijne geboorte bekend was en vóorverordineerd om een profeet te zijn. Dit had echter in het minst geen invloed op zijne vrijheid van handelen om het goede of het kwade te doen, of een leven te leiden, waardoor hij zijne zaligheid zou verbeuren.

Al de groote mannen, zoowel uit de oude als de nieuwe, uit de Bijbelsche als de wereld-geschiedenis, waren vóorbestemd en vóorverordineerd, volgens de vóorkennis Gods, om geboren te worden, ten tijde en wáar zij in de wereld verschenen en onder de omstandigheden die hen omringden, opdat zij in staat zouden zijn om datgene te volbrengen, wat de Schepper van te voren wist dat zij zouden kunnen doen in de toestanden en gebeurtenissen, die zich zouden voordoen. Doch zij hadden de vrijheid om te handelen, en terwijl zij het werk volbrachten waarvoor zij gekozen waren, konden zij, naar hun eigen verlangen, den weg nemen of verlaten die tot hunne persoonlijke zaligheid zou leiden.

Cyrus, de Perziaan, was door den Almachtige verwekt — zoals door Jesaja voorspeld vóor deze koning geboren was (44:28; 45:1-4) — om volkeren te onderwerpen, Israël te begunstigen, en Jeruzalem te herstellen, daar de Heere van te voren wist, dat hij bekwaam en gewillig zou zijn om deze dingen te doen; doch dit beroofde hem niet van de vrijheid van zijnen wil, noch verzekerde of verhinderde het zijne

zaligheid. Saulus van Tarsus was door den Heere gekozen om een dergenen te zijn, die „het eerst op Christus hoopten” en om een Apostel der Heidenen te zijn; maar hij verklaarde: „Ik bedwing mijn lichaam, en breng het tot dienstbaarheid, opdat ik niet eenigszins, daar ik anderen gepredikt heb, zelf verwerpelijk worde.” (1 Cor. 9 : 27). Faraö was verwekt om een noodig werk in zijnen tijd en onder zijn volk te verrichten, en toen God „zijn hart verhardde,” was het om Zijne macht in het land van Egypte te toonen, het volk en het hof dat Zijn volk in slavernij gehouden had, te straffen en aan Israël de noodzakelijkheid van hun vertrouwen in Hem te bewijzen. En daarna was Faraö gewillig om Israël te laten gaan. Deze gebeurtenissen waren niet bestemd om de eeuwige verdoemenis van den hardnekkigen koning van Egypte te bewerken. Zijne verdrukking van Israël had vóór deze gebeurtenissen plaats, en de verharding zijns harten was eene rechtvaardige vergelding voor het kwaad, hetwelk hij en zijn volk gedaan hadden, waarvan het gevolg voor hen rampspoedig, en voor degenen die hij onrechtvaardig behandeld had, ten voordeele was. Judas werd gekozen onder de Twaalf die Jezus gevolgd zijn, opdat hij eene gelegenheid mocht hebben om datgene te ontwikkelen, dat in hem was en Zijnen meester te verraden. Maar hij was evenmin gedwongen die booze daad te doen, als eenig veil en hebzuchtig verrader in de oude of tegenwoordigen tijden. „Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hijzelf verzoekt niemand; maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijne eigene begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt.” (Jak. 1 : 13, 14).

Het geval van Ezau en Jakob wordt dikwijls aangehaald om te bewijzen, dat de een tot het verderf vóórverordineerd en de ander tot de zaligheid vóorbested was. Men betracht Paulus als de groote verkondiger van deze zonderbare leer. Hij zegt, met betrekking tot de zonen van Izaäk: „Want als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods dat naar de verkiezing is, vast bleve, niet uit de werken, maar uit den roepende.” Doch wat was „het voornemen Gods dat naar de verkiezing is?” Dat Jakob zalig zoude worden en Ezau verdoemd? In het geheel niet. De belofte tot Rebekka en het voornemen Gods waren eenvoudig: „De meerdere zal den mindere dienen” (Romeinen 9 : 11, 12). Doch, zegt men, staat er niet: „Gelijk geschreven is: Jakob heb ik liefgehad, en Ezau heb ik gehaat?” Ja. Maar waar is het geschreven? In Maleachi 1 : 2, 3. De Heere heeft deze verklaring gedaan, niet vóór de kinderen geboren waren, maar honderden jaren nadat zij gestorven waren. God had de vóorkennis van hetgeen Ezau doen zou, daarom verkoos Hij Jakob als die zoon van Izaäk, door wien het beloofde zaad zou komen, en hij zou meerder zijn dan zijn broeder. En zijne gevoelens

tegenover hen werden niet uitgedrukt, totdat beiden door hun leven hunne verschillende eigenschappen openbaar gemaakt, en getoond hadden of zij de liefde of den haat des Heeren verdienden.

Niemand is ooit vóórverordineerd geweest om zalig te worden of vóórbestemd om verdoemd te worden, zonder dat het de gevolgen van zijn eigen daden waren, voortgekomen uit zijn eigen wil. Maar God heeft van te voren bepaald, dat alle menschen geroepen zullen worden om rekenschap af te leggen van hunne werken in hun sterfelijken toestand, omdat Hij hun vrijheid van handelen heeft gegeven en het goede en het kwade voor hen geplaatst en de middelen van te voren bepaald heeft, waardoor de zaligheid aan het menschdom kan worden en heerlijkheid en eere aan degenen die naar verhooging streven. Hij die veroordeeld wordt, zal de gevolgen van zijn eigen daden ondervinden, en degene die geene kroon in het hemelsche Koninkrijk ontvangt, zal datgene verliezen wat hij had kunnen verkrijgen, indien hij aan de gestelde voorwaarden, die vóór de grondlegging der wereld bereid waren, voldaan had.

De aanhangers van de theorie van het noodlot en van de niet-noodzakelijkheid van de werken tot zaligheid, moeten zich steunen op verkeerd opgevatte plaatsen in de geschriften van Paulus. De andere Apostelen leggen bijzonder nadruk op de leer van zaligheid door goede werken zoowel als geloof in Christus Jezus. Petrus, die de sleutelen van het Apostelschap hield, waarschuwde de Heiligen tegen eene verkeerde opvatting van de schriften van Paulus over dit onderwerp. Hij zegt: „Gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende: in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste menschen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf.” (2 Petr. 3 : 16). Maar men zal zien, wanneer men de zendbrieven van Paulus oplettend leest, dat hij de noodzakelijkheid van goede werken verstond en leerde, en dat de werken die hij tot de zaligheid onnoodig verklaarde, de werken van de Mozaïsche wet waren. Dat hij niet geloofde, zooals sommigen meenen, dat menschen bestemd zijn om zalig te worden, zonder toedoen van hunne eigene werken, is duidelijk in Rom. 2 : 6–11. „Welke een iegelijk vergelden zal naar zijne werken: Dengenen wel, die met volharding in goeddoen, heerlijkheid en eere en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven; maar dengenen die twistgierig zijn en die der waarheid ongehoorzaam doch der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verbolgenheid en toorn vergolden worden: verdrukking en benauwdheid over alle ziele des menschen die het kwade werkt, eerst van den Jood en ook van den Griek; maar heerlijkheid en eere en vrede een iegelijk die het goede werkt, eerst den Jood en ook den Griek. Want daar is geen aanneming des persoons bij God.” Niets kan duidelijker zijn dan dit. Het brengt Paulus in overeenstemming met de andere Apostelen en al de geïnspireerde

schrijvers, over het onderwerp van persoonlijke verantwoordelijkheid en zaligheid door goede werken die gegrond zijn op het geloof, en het bewijst dat diegenen die zich inbeelden dat Paulus in die soort van uitverkiezing en vóórverordineering geloofde, welke door Calvijn en vele moderne godgeleerden geleerd worden, het standpunt en de argumenten van den grooten Apostel der Heidenen zeer verkeerd verstaan.

Indien God van vóór de grondlegging der wereld een klein getal gekozen heeft om zalig te worden en de overigen veroordeelde om verdoemd te worden, doet het er natuurlijk niets aan toe, wat zij hier doen, voor zoover het hunne eeuwige toekomst betreft. Indien de uitverkorenen ook nog zooveel kwaad doen, moeten zij door Christus toch verlost worden; en indien de niet-verkorenen ook nog zooveel goed doen, zoo zullen zij toch verloren gaan en tot den duivel gaan. De prediking is daarom te vergeefs, bekeering nutteloos, er is niets om naar te streven, al de vermaningen tot zondaren en het werk van den Heiland om de werken van den Satan te vernietigen, zijn zonder nut; en indien de duivel „gaat om als een briesende leeuw, zoekende wien hij zoude mogen verslinden,” zoo toont hij groote dwaasheid, want hij zoude juist zoo goed kunnen wachten tot hij ze krijgt, daar zij toch zeker in zijne handen zullen vallen, en de Apostel die hen waarschuwt, was even dwaas als hij, want wat baat de waarschuwing, indien hun lot van te voren beschikt is? „Bekeert u, bekeert u van uwe booze wegen; want waarom wilt gij sterven, o Huis Israëls?” „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt;” „Die tot Mij komt, hem zal Ik geenzins verstooten;” „Welke wil dat alle menschen zalig worden en tot kennisse der waarheid komen;” „Niet willende dat eenigen verloren gaan, maar dat ze allen tot bekeering komen;” deze en een duizendtal andere teksten zijn slechts bedrog en strikken, indien de mensch niet vrij is om God te dienen en zaligheid te bekomen, of den duivel te dienen en veroordeeling te ontvangen.

Indien degenen, die zulk een opinie voeden, hunne eigene naturen en dagelijksche handelingen wilden betrachten, zouden zij daarin de volkomene wederlegging er van vinden. Zij zouden zien, dat zij de macht in zich hebben om goed of kwaad te doen, en dat zij hunne eigene neigingen kunnen oefenen, hunne hartstochten onderdrukken of zich er aan overgeven, aan wetten, menschelijk of goddelijk, zich onderwerpen, of alle beteugeling verachten en door niets dan hun eigen wil en begeerte geregeerd worden. Met dezelfde tong kunnen zij God loven of Zijnen naam lasteren; met dezelfde hand kunnen zij slaan of liefkoozen; met dezelfde begaafdheden kunnen zij zonde begaan of de bevelen van de Godheid gehoorzamen. De leer van het noodlot is een vijand der deugd en een vriend der goddeloosheid. Indien zij tot hare natuurlijke gevolgen werd uitgewerkt, zoude zij aan de pogingen des menschen alle macht ontnemen en de wereld met verwarring ver-

vullen. Zij kan geen goed doen in deze wereld, en kan ook in de toekomstige wereld niet gebruikt worden.

Maar de leer van vóórkennis, van verkiezing, vóórverordineering en vóórbestemming is ware leer. God „heeft uit éénen bloede het gansche geslacht der menschen gemaakt, om op den geheelen aardbodem te wonen, bescheiden hebbende de tijden van te voren geordineerd, en de bepalingen van hunne woning.” (Hand. 17 : 26). Volgens Zijne vóórkennis en goddelijke bedoelingen bepaalde Hij van te voren, waar al de menschenkinderen zouden wonen en waar zij zouden geboren worden. Sommigen waren aangewezen om te regeeren, en anderen om te dienen. Sommigen om in zekere richting te werken, sommigen in een andere. Het zaad van Abraham voor een bijzondere zending; andere geslachten voor verschillende zendingen. Zekere personen voor zekere posities. Maar heeft Hij vooruit vastgesteld, dat sommigen gedwongen zouden worden om tot Hem te komen en zalig te worden, en dat anderen van Hem uitgesloten en verdoemd zouden worden, onverschillig wat hunne eigene gewilde handelingen zijn? Neen. Het volgende vers (het 27ste) zegt: „Opdat zij den Heere zouden zoeken, of zij Hem immers tasten en vinden mochten, hoewel Hij niet verre is van een iegelijk van ons; want in Hem leven wij en bewegen wij ons, en zijn wij.”

De ware leer van vóórbestemming kan niet ten volle verstaan worden zonder eene kennis van de leer van het vóórbestaan. Laatstgenoemde te behandelen is echter niet het doel van dit artikel. Het zij ons genoeg te zeggen, dat God in den beginne de legioenen geesten aanschouwde, die Hij geschapen had. En onder hen waren groote en verstandige geesten. Zooals „eene ster in heerlijkheid verschilt van eene andere ster,” zoo verschilden deze in die groote verstandigheid, die de heerlijkheid Gods is. „Dezen,” zeide de Vader, „zal Ik Mijne heerschers maken.” En Hij verordeneerde hen van te voren tot de verschillende plaatsen, welke zij op aarde zouden bekleeden en de tijden, waarin zij zouden leven. Sommigen, wier toekomst Hij vooruit wist, wier rechtvaardige handelingen Hij voorzag, bestemde Hij van te voren „om gelijkvormig te worden,” door hun geloof en hunne rechtvaardigheid, „aan de gelijkenis van Zijnen Zoon, dat Hij de eerstgeborene mocht zijn onder vele broederen.” Zooals Jezus door vóórkennis van Zijne volkomene gehoorzaamheid gekozen werd als het onbestraffelijk en onbevlekt Lam om het onschuldig slachtoffer te zijn, zoo werden anderen voor hunne zendingen en tijden en roepingen gekozen, en zij zijn op het schouwspel van deze lageré wereld verschenen, hebben hunne rollen gespeeld en zijn naar hoogere sferen gegaan om den grooten dag af te wachten, wanneer alle dingen openbaar zullen worden en iedereen geoordeeld en volgens zijne werken beloond zal worden. Andere van deze edele geesten zijn nu op aarde voor den Meester

werkende in de groote „bedeeling van de volheid der tijden.” De wereld kent ze niet, en vele van hunne broederen waardeeren ze dikwijls niet genoeg. En toch zijn zij schijnende en heldere lichten te midden van de duisternis dezer lagere wereld. En zij zijn eene macht ten goede. De Almachtige is met hen en de geest van hunne roeping van vóór de grondlegging der wereld is op hen, brandende gelijk een vuur in hunne beenderen. Zij zijn bolwerken tegen het kwade. Zij bekeeren velen tot rechtvaardigheid. Zij zijn eene sterkte voor de rechtvaardigen. Zij zijn eene vrees voor werkers van het kwade. De Satan krijgt tegen hen. Zij zijn niet van deze wereld en daarom haat hen de wereld. Zij zijn Gods uitverkorenen. Maar Hij die hen „van te voren verordineerd” heeft en hen „geroepen” heeft, zal hen ook „rechtvaardigen,” geheiligd zijnde door de rechtvaardigheid die uit het geloof is, en zal hen ook „verheerlijken,” wanneer zij hun werk zullen volbracht hebben en hunne kroon gewonnen als koningen en priesters tot God en het Lam voor immer.

Dat niemand zichzelf bedriege. Hij die rechtvaardigheid werkt, is rechtvaardig. Hij die zondigt, moet de gevolgen van zijn handelingen ondergaan. Door gehoorzaamheid aan het Evangelie kan vergeving van zonden in het verleden begaan, zekerlijk verkregen worden. En dan moet hij, die den naam van Christus op zich neemt, het voorbeeld van Christus in geest, woord en daad navolgen. De Heilige Geest zal in de waarheid leiden, maar de persoon moet die waarheid uit zijn eigen vrijen wil uitoefenen. Daarin ligt de belooning. Celestiale heerlijkheid kan alleen door gehoorzaamheid aan celestiale wetten bereikt worden. De bezoldiging der zonde is de dood. En het oordeel zal de eeuwige plaats, beide van den heilige en den zondaar bepalen. Daarom, o mensch! doe wat recht is, ontwijk hetgeen kwaad is. Denk niet dat aan iemand rechtvaardigheid toegerekend zal worden, die er geen uit zichzelf bezit, maar wees verzekerd, dat in den grooten dag des Heeren allen zullen geopenbaard worden zooals zij zijn, en geene zullen waardig geacht worden om in te gaan in de Eeuwige Tegenwoordigheid, om het gezelschap der gezegenden te genieten, tenzij zij aan de voorwaarden voldaan hebben en geheiligd zijn door gehoorzaamheid en persoonlijke rechtvaardigheid, door het bloed van den Verlosser!

C. W. P.

I N H O U D:

Stralen van Levend Licht	Blz. 353	Aangekomen	Blz. 360
Amsterdamsche Conferentie	„ 358	Verkiezing, Voorkennis en Voorbestem-	
St. Nicolaas—Kerstfeest	„ 359	ming	„ 361

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.